

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 24. lipanj 2018. [\[Multimedia\]](#)

Roditelji su Božji suradnici u svetištu života

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas nas liturgija poziva slaviti svetkovinu Rođenja svetog Ivana Krstitelja. Njegovo je rođenje događaj koji baca svjetlo na život njegovih roditelja Elizabete i Zaharije a njegovu rodbinu i susjede obuzima radošću i čuđenjem. Njegovi roditelji, koji su već bili u poodmakloj dobi, sanjali su o ovom danu i pripremali se za njega, ali ga više nisu očekivali: osjećali su se isključenima, poniženima, razočaranima: nisu imali djece. Kada mu je naviješteno da će mu se roditi sin (usp. Lk 1, 13), Zaharija nije povjerovao jer to prirodni zakoni nisu dopuštali: bili su stari, bili su osobe starije dobi; Gospodin ga je zato učinio nijemim tijekom trajanja čitave trudnoće (usp r. 20). To je znak. Ali Bog ne ovisi o našim logikama i našim ograničenim ljudskim sposobnostima. U susretu s Božjim otajstvom čovjek treba naučiti pouzdavati se i šutjeti te u poniznosti i tišini promatrati njegovo djelo koje se očituje u povijesti i koje mnogo puta nadilazi našu moć predočavanja.

Trenutak u kojem se taj događaj zbio, kad su Elizabeta i Zaharija iskusili da „Bogu ništa nije nemoguće“ (Lk 1, 37), obuzela ih je velika radost. Tekst iz današnjeg Evanđelja (Lk 1, 57-66.80) naviješta rođenje i zatim se zadržava na trenutku davanja imena djetetu. Elizabeta izabire ime koje je nepoznato obiteljskoj tradiciji i kaže: „zvat će se Ivan“ (r. 60), besplatni i neočekivani dar, jer Ivan znači: „Bog je učinio milost“. I taj će dječak postati glasnik i svjedok Božje milosti za siromašne koji s poniznom vjerom iščekuju njegovo spasenje. Zaharija neočekivano potvrđuje izbor tog imena, pišući po jednoj pločici – jer je bio nijem – i „njemu se umah otvoriše usta i jezik te progovori blagoslivljajući Boga“ (r. 64).

Čitav događaj rođenja Ivana Krstitelja obavijen je radosnim osjećajem čuđenja, iznenađenja i zahvalnosti. Čuđenje, iznenađenje, zahvalnost. Narod je obuzeo sveti strah Božji a „po svem su se Gorju judejskom razglašavali svi ti događaji“ (r. 65). Braćo i sestre, vjerni narod naslućuje da se dogodilo nešto veliko, premda se zbilo u poniznosti i skrovitosti, i pita se: „Što li će biti od ovoga djeteta?“ (r. 66). Vjerni Božji narod je kadar živjeti vjeru radosno, s osjećajem čuđenja,

iznenađenosti i zahvalnosti. Pogledajmo taj narod koji je lijepo govorio o toj čudesnoj stvari, o tom čudu Ivanova rođenja, i to je činio s radošću, bio je sretan, obuzet čuđenjem, iznenađenjem i zahvalnošću. I promatrajući to zapitajmo se: Kakva je moja vjera? Je li to radosna ili uvijek ista, „plitka“ vjera? Obuzme li mi srce osjećaj čuđenja kad vidim djela Gospodnja, kad čujem druge da govore o evangelizaciji ili životu nekog sveca, ili kad vidim tolike dobre ljude: osjetim li milost u sebi ili mi srce ostaje ravnodušno? Znam li oćutjeti utjehe Duha Svetoga ili sam zatvoren? Neka se svaki od nas zapita, u jednom ispitu savjesti, kakva je moja vjera? Je li radosna? Je li otvorena Božjim iznenađenjima? Ta naš Bog je Bog iznenađenja! Jesam li u svojoj duši „okusio“ taj osjećaj čuđenja koji daje Božja prisutnost, taj osjećaj zahvalnosti? Razmislimo o tim riječima, koje su duševno stanje vjernika: radost, osjećaj čuđenja, osjećaj iznenađenosti i zahvalnosti.

Neka nam Djevica Marija pomogne shvatiti da je u svakoj ljudskoj osobi trag Boga, vrela života. Neka nam ona, Majka Božja i naša, pomogne postati sve više svjesnima da su roditelji u rađanju djece suradnici Božji. To je uistinu uzvišeno poslanje koje od svake obitelji čini svetište života i budi – rađanjem svakog djeteta – radost, čuđenje i zahvalnost.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, jučer je u Asunciónu, u Paragvaju, blaženom proglašena Marija Felicia od Isusa u Presvetom Oltarskom Sakramentu, svjetovnog imena Maria Felicia Guggiari Echeverría, monahinja Reda bosonogih karmelićanki, koju je otac prozvao, a i danas je paragvajski narod tako naziva, „Chiquitunga“. Živjela je u prvoj polovici dvadesetog stoljeća, oduševljeno se pridružila Katoličkoj akciji i skrbila za starije, bolesne i zatvorenike. Ovo plodno iskustvo apostolata, poduprto svakodnevnim pristupanjem euharistiji, urodilo je posvećenjem Gospodinu. Umrula je u dobi od 34 godine, vedro prihvaćajući bolest. Svjedočanstvo ove mlade blaženice poziv je svim mladima, posebice Paragvajcima, da žive život s velikodušnošću, krotkošću i radošću. Pozdravimo pljeskom Chiquitungu i čitav paragvajski narod!